

Књига пророка Јои́ла и лаодикијска Црква адвентиста седмог дана — број двадесет један

Jeff Pippenger
2025-12-31

Број двадесет и један

И од времена кад се укине свагдашња жртва и постави гадост пустошна, биће хиљаду двеста и деведесет дана. Данило 12:11.

Од 22. октобра 1844. године, примена пророчког времена више није исправна примена пророштва за оне који би желели да право управљају речју истине. Раздобље од 1290 година у једанаестом стиху треба применити као симболично раздобље после 1844. године, а та примена после 1844. године, односно раздобље без елемената „времена“, мора задржати темељно разумевање истине онако како је било схватано пре 1844. године. Број 1290 представља раздобље од 30, за којим следи 1260. Разумевање пре 1844. године било је да је тридесет година од 508. до 538. представљало раздобље припреме да антихрист почне да влада од 538. до 1798. године.

Прелаз од 30 година предмет је Павловог излагања у 2. Солуњанима. Павле не укључује никакво упућивање на чинилац „времена“, али он препознаје пророчке одлике паганизма који у тих тридесет година уступа место папству. Тада је започела папска владавина. Историјско разумевање, без икаквог елемента времена, препознаје прелаз четвртог царства библијског пророштва у пето царство, за којим следи прво од два папска крвопролића, те тако представља праслику прелаза шестог царства у троструки савез аждаје, звери и лажног пророка и другог папског крвопролића.

Тридесетогодишња припрема, праћена пророчким периодом, представља првенствени симбол Божјег завета са изабраним народом. Смена двеју сила током тих тридесет година, након које следи 1260 година прогонства, подудара се са Христових тридесет година припреме, након којих следи 1260 дана спасења. Тридесетогодишња припрема антихриста била је кривотворина Христових тридесет година припреме. Крај тих тридесет година означава или оснажење Христа при Његовом крштењу, или оснажење антихриста 538. године. Оснажење антихриста дошло је од економске и војне подршке која је дошла из претходног царства, а сила изливена на Христа дошла је из претходног царства које је Он напустио тридесет година раније.

Прекид у два раздобља обележен је оснажењем, а прекид у два раздобља која су изложили Аврам и Павле препознаје се простим поређењем. У Аврамовом и Павловом разликовању од тридесет година, раздобље припреме било је првих тридесет година, које представљају савезни процес, што је оснажило Аврамове потомке да испуне пророчанство о ропству у

Египту. Четири стотине и тридесет година има даљу симболичку поделу, јер, правилно примењено, првих двеста и петнаест година представљени су Божјим представником и фараоном. Јер за Јосифа и првих 215 година то је био добри фараон, а за Мојсија и других 215 година то је био зли фараон.

Та подела препознаје два раздобља од по четири нараштаја. Прва четири нараштаја могу се положити преко других четири нараштаја, ред на ред, и при томе Јосиф и Мојсије, пророчки алфа и омега, ступају у међудејство са једним алфа-добрим Фараоном и једним омега-злим Фараоном. Из овог паралелног разматрања може се извући велика светлост, али ја једноставно указујем да Аврамово пророчанство о четвртом нараштају препознаје два сведока четири нараштаја у 430 година. Двоструко представљање четири нараштаја налази се у родословљима 1. Мојсијеве, четврте и пете главе. Када Каина и Сита размотримо као почетак набрајања крвних лоза, налазимо да од Сита до Ноја има осам нараштаја и да, када се поделе по средини, постоји представљање два раздобља од по четири нараштаја. Ово се препознаје у родословним линијама од по осам нараштаја и код Сита и код Каина.

Родословља у четвртој и петој глави представљена су са завршетком лоза, а то је Ноје. Ноје је символ Божјег завета с човечанством, представљеног дугом. Аврам је символ Божјег завета са изабраним народом, представљеног обрезањем. Та два завета су увек повезана, и Постање једанаест, где налазимо Вавилонску кулу одмах после Нојевог потопа, место је где је изложено родословље које води ка Авраму. У том одломку има десет поколења, а не осам. У одломку који води ка Авраму и у одломку који води ка Ноју представљени су Нојев и Аврамов завет.

У одломку из једанаестог поглавља који се односи на изабрани народ налазимо да су два од тих нараштаја обасута великом светлошћу.

А Евер поживе тридесет и четири године, и роди Фалека; а Евер поживе пошто роди Фалека четири стотине и тридесет година, и роди синове и кћери. А Фалек поживе тридесет година, и роди Рагава. 1. Мојсијева 11:16–19.

Упућивање на Евера представља прво помињање хебрејске речи која ће касније бити препозната као хебрејска реч „Јеврејин“. У родослову изабраног народа, један од десет потомака носи име Јеврејин, по чему је изабрани народ требало да буде познат. У три стиха Евер и Фалек употребљени су да означе разликовање изабраног јеврејског рода. Евер значи „прелажење“ или „онај који прелази“ и корен је речи „Јеврејин“. Аврам је симбол оних који прелазе из Вавилона у Обећану земљу. „Фалек“ значи „раздељење“ или „расцеп“, као што се наводи у 1. Мојсијевој 10:25, где смо обавештени да се у дане Фалекове „земља поделила“.

Евер и Фалек представљају пророчку поделу за оне који желе да право управљају речју истине. Нојева родословна линија изнедрила је две линије по осам, које су представљале два низа од по четири нараштаја, као што то чини и 430 година у Египту. Родословље из једанаесте главе Постања представљено је бројем десет, а не осам, јер је то родословље изабраног народа. Изабрани народ подељен је у две групе по пет, чиме се усаглашава са причом о десет девојака, која је прича о Божјем заветном народу.

У том родословљу изабраног народа, Фалеково име и његово историјско испуњење представљају поделу двеју класа мудрих или лудих девица, управо у оној тачки библијске историје када је земља била подељена код вавилонске куле. У низу од десет, Фалек је број пет, јер је то средиште десетице. Евер Јеврејин, који је прасликован у Авраму, представља луду девицу која прелази и постаје мудра девица, када се те две класе раздвајају при повiku у поноћ. Евер, први Јеврејин по имену, представља Аврама, првог Јеврејина по завету. Када је Господ позвао Аврама из Вавилона, то је било праслика поруке поноћног повика, која је оснажење другог анђела, који позива људе и жене да изађу из Вавилона.

Прича о десет девојака представљена је Евером и Фалеком, при чему они представљају позив да се изађе, непосредно пре него што разграничујућа линија Фалека затвори врата времена милости. У пророчком односу, Евер је живео 430 година после Фалека, који је затим живео 30 година. Први корак троструког завета Аврамовог био је представљен Евером и Фалеком. Аврам, као Евер и Фалек, као разграничујућа линија између двеју класа. Павлов додатак Аврамовом пророчанству јесте Фалеков додатак Еверовом пророчанству. Евер је објавио 400 година, али је Фалек одредио 430 година. Фалек је, дакле, представљао Павла, као и Павлов додатак од 30 година на 400 година, а Павлова служба била је да препозна Фалека библијског пророчанства. „Фалек“ библијског пророчанства, којег је Павле препознао, представљао је раздвајање народа од дословног ка духовном.

Од Сима до Фалека има пет потомака, а од Рагава до Аврама пет.

И рече Авраму: „Знај засигурно да ће потомство твоје бити дошљак у земљи која није његова, и служиће им; и они ће га тлачити четири стотине година.“ 1. Мојсијева 15:13.

А Авраму и семену његовом дата су обећања. Не каже: „и семенима“, као за многа, него као за једно: „и семену твоме“, које је Христос. А ово кажем: завет, који је Бог раније потврдио у Христу, закон, који је дошао четири стотине и тридесет година после, не може поништити, да обећање учини без дејства. Јер ако је наследство од закона, онда више није од обећања; али Бог га је Авраму даровао обећањем. Галатима 3:16–18.

Тридесет година старости

Исус је имао тридесет година када је започео Своју службу.

И сам Исус беше око тридесет година кад поче, будући, како се мишљаше, син Јосифов, Илијин. Лука 3:23.

Јосиф је почео да служи фараону у Египту када је имао тридесет година.

А Јосифу беше тридесет година када стаде пред Фараона, цара египатскога. И изиђе Јосиф од лица Фараонова, и прође по свој земљи египатској. 1. Мојсијева 41:46.

Пророк Језекиљ имао је тридесет година када је започео своју службу, а његова служба трајала је двадесет две године.

И догоди се тридесете године, четвртога месеца, петога дана у месецу, кад бејаш међу заробљеницима крај реке Ховара, да се отворише небеса, и видех виђења Божја. Језекиљ

1:1.

Језекиљ у својим списима садржи више историјских упућивања него иједан други пророк. У списима Језекиљевим има тринаест непосредних упућивања на утврдиве датуме, и, не знајући, библијски научници и историчари потврђују да је његова служба трајала двадесет и две године, премда не знају да је двадесет и два симбол сто четрдесет и четири хиљаде.

Цар Давид имаше тридесет година кад је почео да царује, и царовао је четрдесет година.

Давид је имао тридесет година када је почео да царује, и царовао је четрдесет година. У Хеврону је царовао над Јудом седам година и шест месеци; а у Јерусалиму је царовао тридесет и три године над свим Израиљем и Јудом. 2. Самуилова 5:4, 5.

Давидова четрдесетогодишња владавина јесте симболичан број, а раздобље од 40 је попут Аврамових и Павлових 430 година, јер је тих 40 година подељено на два дела (7 и по и 33 године). Два раздобља Давидове четрдесетогодишње владавине садрже додатну пророчку загонетку, јер други библијски сведок та два раздобља бележи као седам година и тридесет три године. Шта представља додатних шест месеци у Другој Самуиловој, и како 7,5 и 33 чине 40? Постоји преклапање од шест месеци које мора представљати пророчку истину.

А дани које је Давид царевао над Израелом беху четрдесет година: у Хеврону царевао је седам година, а у Јерусалиму царевао је тридесет и три године. 1. Царевима 2:11.

22 је симболичан број који представља сједињење Божанства са човечанством, а Језекиљева служба трајала је двадесет и две године. Јосифових четрнаест година подељено је на два раздобља од по седам година, Христова заветна седмица подељена је на два једнака периода од по 1260 дана, а Давидова четрдесетогодишња владавина раздељена је на два раздобља, уз додатни симбол који повезује та два раздобља.

Исус је Пророк, Свештеник и Цар. У последњим данима Он ће подићи Своју победоносну цркву као знамење, а ту цркву представља Христос, пророк, свештеник и цар, који је Своје Божанство сјединио с људима, представљеним пророком Језекиљем, свештеником Јосифом и царем Давидом. Четири симбола представљају три достојника у пећи која је била ужарена седам пута више него обично, а потом се појавио четврти, и беше као син Божји. Цео свет био је представљен на свечаности Навуходоносоровог златног lika, и сви су видели победоносну цркву, сачињену од људског пророка, људског свештеника и људског цара, подржавану четвртом Божанском личношћу.

„Сотона је заробио свет. Увео је идолски сабат, придајући му, по свему судећи, велику важност. Он је отео поштовање хришћанског света од Господњег сабата и пренео га на тај идолски сабат. Свет се клања предању, људској заповести. Као што је Навуходоносор поставио свој златни лик у долини Дури и тиме узвисио себе, тако и Сотона узвисује себе у овом лажном сабату, за који је украо обележје неба.“ Review and Herald, March 8, 1898.

Број четири

На пророчком нивоу, четрдесет је десетак од Аврамових четири стотине, а четири је десетак од четрдесет. Свака пророчка особина која се налази у броју четири, мора бити у складу са симболиком броја четрдесет, која, заузврат, мора бити у складу са симболиком броја четири стотине. У датом контексту, четири често представља „светски“, што је уобичајено разумевање, али такође представља „напредовање“ и, у неким контекстима, „поступно уништење“.

Прве четири од седам труба представљају постепено разарање Западног Рима. Источни Рим у Константинопољу окончао је у потчињености четворици османских султана. Ред по ред, Источни и Западни Рим постепено су се распадали током четири раздобља, представљена четирима трубама, док су уједно били обарани и исламом пете и шесте трубе. Заједно, ове две линије означавају пад Рима током четири нараштаја труба, док све жешћи рат с исламом води коначном слому, када четири султана ислама преузимају врховну власт над царством. Историја запада и истока започела је поделом Царства коју је извршио Константин 330. године.

Четири трубе западног Рима почињу 330. године, а пета и шеста труба представљају силу која обара источни Рим, при чему је и источни Рим такође започео 330. године. И источни и западни Рим допринели су делу постављања папске власти на престо земље 538. године, те две линије — западна и источна — представљају типолошку слику два рога Сједињених Држава, које при недељном закону поново постављају папску власт на престо. Западни Рим је симбол црквене политике у пророчком односу, а источни Рим је симбол државне политике.

У оквиру историје пада западног и источног Рима, изложена је историја папског Рима. Почевши од цркве ученика, представљене Ефесом, прве три цркве воде ка четвртој цркви, која је папство од 538. до 1798. године. У Откривењу тринаест, папство је означено као оно које влада 42 месеца, након што његова смртоносна рана из 1798. буде исцељена доношењем закона о недељи. „Времена више неће бити“ после 1844, стога су четрдесет и два месеца симбол раздобља прогона од закона о недељи до тренутка када Михаило устане. Пионири су разумели да цркве, печати и трубе представљају три линије историје које теку упоредо једна с другом. Полагање пророчког сведочанства западног Рима преко линије источног Рима и линије папског Рима није пророчка примена којом су се служили милерити, али тај поступак не противречи ниједном од њихових утврђених разумевања.

Ред за редом, прве четири трубе треба положити преко историје представљене петом и шестом трубом, а затим и линију прве три цркве које воде до раздобља папског прогона представљеног четвртом црквом. Четири трубе на првој линији, четири султана на другој линији и четири цркве на трећој линији. Број „четири“ представља светски обим, али такође представља и постепено разарање или грађанске или верске силе. Шта он представља одређује контекст.

При доношењу закона о недељи, папска власт бива обновљена. Први пут када је папство било оснажено, постојао је тридесетогодишњи период припреме. У прве четири цркве,

четврта црква јесте папство, а прва црква били су ученици, представљени као Ефес. Прва три нараштаја хришћанске цркве довела су до четврте цркве, Тијатире, која је представљена Језавељом. Када се дође до Тијатире, 538. године, закон о недељи био је донесен на Сабору у Орлеану, чиме се поистовећује закон о недељи у Сједињеним Државама, када смртоносна рана из 1798. буде исцељена.

Историја од 1798. године до недељног закона у Сједињеним Државама представљена је прве четири цркве. Четврта црква, Тијатира, јесте недељни закон и папско прогонство које потом следи. Прва црква, Ефес, црква која је изгубила своју прву љубав, доспела је, на завршетку четворостепеног прогресивног разарања, до недељног закона Тијатире. Нараштај који води ка недељном закону Тијатире јесте трећи нараштај Пергама. Тијатира представља недељни закон све до затварања времена милости, а Пергам представља компромис трећег нараштаја који припрема пут за Тијатиру. Трећи нараштај Пергама, и компромис који он представља, први пут су се испунили у време Константина, који је 321. године донео први недељни закон. Сједињене Државе отпочеле су као јагње Ефеса, али када врате Тијатиру на престо, проговориће као аждаја.

Постепено уништење Сједињених Држава представљено је прве четири цркве Откривења. Постепено уништење шестог царства библијског пророштва одвија се током четири нараштаја која воде ка закону о недељи, где звер из земље говори као аждаја. Последњи нараштај представљен је аждајом, која је гмизавац, као у Едемском врту, и из тог разлога су и Јован Крститељ и Исус последњи нараштај древног Израиља назвали „породом аспидиним“.

Четврти и последњи нараштај јесте или „изабрани нараштај“, који представља сто четрдесет и четири хиљаде, или његов пандан, нараштај змијин. Једна класа је обликовала лик Христов, а друга лик звери — змије. Нараштај змијин непосредно је изложен четири пута у Речи Божјој. Контекст је при сваком наводу различит.

А кад виде да многи од фарисеја и садукееја долазе на крштење које он вршаше, рече им: Породе аспидин, ко вам каза да бежите од гнева који долази? Матеј 3:7.

Ако би „пород аспидин“ био само неколико погрдних примедба о пар секти људи које Јован није волео, онда о том изразу не би било шта да се каже. Али свака је реч у Речи Божјој света, те је Јован садукеејима и фарисејима приписивао одређену ознаку. Та је ознака пророчки одређена контекстом одломка у којем је изречена. У том одломку Јован је представљен како врши своју службу, а затим у приповест ступају садукееји и фарисеји. У уводним стиховима Јован је означен као Исаијин „глас у пустињи.“

У те дане дође Јован Крститељ, проповедајући у пустињи Јудејској, И говорећи: Покајте се, јер се приближило царство небеско.

Јер то је онај о коме је говорио пророк Исаија, говорећи,

Глас онога који виче у пустињи: Приправите пут Господњи, поравните стазе Његове.

А тај исти Јован имаше хаљину од камиље длаке и кожни појас око бедара својих; а храна његова беху скакавци и дивљи мед.

Тада излажаху к њему Јерусалим, и сва Јудеја, и сав крај око Јордана; и он их крштаваше у Јордану, и исповедаху грехе своје. А кад виде многе фарисеје и садукее где долазе на крштење његово, рече им: Породе аспидини, ко вам каза да бежите од гнева који иде? Матеј 3:2–7.

Последњи нараштај древног Израиља назван је „породом аспидиним“ од стране пророка који је дошао из пустиње. Јован је пророк који је испунио улогу Малахијиног гласника, који је припремио пут Гласнику завета, а који је уједно био и глас у пустињи о коме говори Исаија.

Ако „лишће“ посматрамо као симбол, налазимо да оно представља „исповедање“. Прво помињање налазимо код Адама и Еве, који су своју неправедност покрили смоквиним лишћем. Претходно су носили одело светлости, одело праведности, али када је то ишчезло, схватили су да су наги Лаодикијци, који мисле да је све што треба да учине то да се сакрију иза „лишћа исповедања“, и да ће све бити у реду. Даље у одломку, Јован говори непосредно против лаодикијских Јевреја који се уздају у Авраамову крвну лозу да их спасе, јер је њихова дрска самоувереност била једноставно празно лишће исповедања. Човекова одећа представља оно што он јесте.

Древеће је симбол људи и царстава, а плод, грана, семе, тло, вода, корен и, очигледно, лишће, свако за себе представљају одређене пророчке симболе; али свака од тих истина повезана је с другим симболима представљеним у различитим линијама пророштва које употребљавају пророчке симболе од којих је сачињено „дрво“. Наравно, прва пророчка симболика дрвета јесте да оно представља испит живота или смрти.

Јованова порука представљена је одећом коју је носио и храном коју је јео. Пророчка храна, као што је мана на почетку древног Израиља, или Хлеб с неба на крају, мора се јести. Та храна представља пророчку испитну поруку која се мора јести, јер је то Христово тело и Његова крв. Одећа коју је Јован носио и храна коју је јео поистовећују поруку и весника који је припремио пут за Христа. Јован је праслика последњег весника који припрема пут за Христа, који је Весник завета који изненада долази у Свој храм при недељном закону. Када се то догоди, луде девојке, које су уједно и Лаодикијци и кукољ, представљају последњи четврти нараштај оних који тврде да су законити заветни народ Авраамов, као што су то били и фарисеји и садукееји, у време када се Јован појавио из пустиње.

Јован је носио камиљу длаку, кожни појас који је обухватао и део за упрезање, какав домаће животиње имају уз јарам. Он је јео, и стога је његова порука била о скакавцима, првенственом симболу ислама у Светом писму, и своју поруку о исламу мешао је с медом.

И дом Израиљев назва име томе: Мана; и беше као семе коријандрово, бело; а укус му беше као колачи с медом. Излазак 16:31.

Мана је симбол Божје Речи, и имала је укус као мед, који пророци препознају као укус поруке коју су представљени као да једу. Јован је донео поруку ислама, представљену скакавцима, и појасом од камиље коже и камиљом длаком. И скакавци и камила јесу симболи ислама. Та порука ислама била је помешана са просветљењем Божје Речи, које је представљено као „мед“.

Тада рече Јонатан: Отац мој смути земљу; видите, молим вас, како су ми се очи разведриле што окусих мало овога меда. 1. Самуилова 14:29.

Јован није једноставно представљао поруку ислама, него је дошао из пустиње, као и Илија; и Јован није јео мед, него дивљи мед, јер он, као и Христос, није био поучаван у установама онога доба, које су имале свој сопствени мед поруке, представљен квасцем фарисеја и садукееја. Јован је јео мед из пустиње, јер га је Свети Дух поучио изван верских установа његовога времена. Уобичајени појас тога раздобља садржавао је зглобни механизам за који је човек везивао своју хаљину од камиље длаке. Тај зглоб представља Јована, који је био прекретница од земаљске ка небеској светињи.

„Пророк Јован био је спона између два раздобља. Као Божји представник, иступио је да покаже однос закона и пророка према хришћанском раздобљу. Био је мања светлост, коју је требало да следи већа. Јованов ум био је просветљен Светим Духом, да би обасјао свој народ; али ниједна друга светлост никада није сијала нити ће икада сијати тако јасно над палим човеком као она која је зрачила из учења и примера Исуса. Христос и Његова мисија били су тек нејасно схваћени, онако како су били предочени у сеновитим жртвама. Чак ни Јован није у потпуности разумео будући, бесмртни живот кроз Спаситеља.“ Чежња векова, 220.

Зглобна одећа Јованова уводи се управо у часу Христовог крштења, које је било прекретница, представљена местом на коме је Јован крштавао. То место се звало Витавара, што значи „прелаз скелом“, и управо је то место на којем је древни Израил ушао у Обећану земљу излазећи из пустиње, као што је и Јован учинио.

Наравно, покрет оних сто четрдесет и четири хиљаде јесте оно што Јован представља, али ми једноставно указујемо на то да је, када је Исус био крштен, то био онај нараштај који су Он и Јован назвали „породом аспидиним“. Исус је дошао да узвелича Закон Божји Десет заповести, и Он је надахнуо сваку реч у Библији, стога, када последњи нараштај древног Израиља назива породом аспидиним, Он врло добро зна да друга заповест одређује суд који се извршава над трећим и четвртим нараштајем.

Трећи и четврти нараштај представљају поступни суд који се окончава у четвртом нараштају, а то је нараштај аспидин. Христово крштење представља праслику 9/11. Лаодикијски нараштај адвентиста седмог дана налази се у свом последњем нараштају још од тог времена. Јованова порука фарисејима и садукеејима била је лаодикијска порука.

А када виде где многи од фарисеја и садукееја долазе на његово крштење, рече им,

Породе аспидина, ко вас је упозорио да бежите од гнева који долази?

Донесите, дакле, плодове достојне покајања; и не мислите да у себи говорите: Имамо Авраама за оца.

Јер вам кажем да Бог може и од овога камења подигнути децу Аврааму.

И сада је секира положена на корен дрвећа; зато се свако дрво које не доноси добар род сече и баца у огањ. Ја вас, истина, крштавам водом за покајање; али Онај који иде за мнош јачи је од мене, коме ја нисам достојан ни обућу носити; Он ће вас крстити Духом Светим и огњем. Његова је лопата у руци Његовој, и Он ће темељно очистити гумно Своје, и сабраће пшеницу Своју у житницу; а плеву ће спалити огњем неугасивим.

Тада дође Исус из Галилеје на Јордан к Јовану, да га он крсти. Матеј 3:7–13.

Исус је дошао из Галилеје, која симболизује прекретницу у сагласју са Јовановом шарком појаса и значењем Витаваре. Јованово дело припремања пута тада се изменило у Христово дело потврђивања завета. Тридесет година припремања било је окончано, и отпочеле су три и по године пре и после крста.

Јованова порука била је упозорење на долазећи гнев при разорењу Јерусалима, разорењу које такође представља свршетак света и седам последњих зала. Та порука упозорења била је постављена у оквир ислама, и била је објављена од стране човека који не само да је испунио Малахијиног весника који приправља пут, и Исаијин глас у пустињи, него и Илијину поруку, јер је Јованова одећа одговарала Илијиној, као што је и Јованова порука одговарала Илијиној.

И рече им: Какав беше човек који вам изиђе у сусрет и каза вам те речи? А они му одговорише: Беше длакав човек, и опасан кожним појасом око бедара својих. А он рече: То је Илија Тесвићанин. 2. Царевима 1:7, 8.

Када би за Јована, а не за Илију, упитали: „какав беше тај човек?“, одговорено би им било: „човек длакав, опасан кожним појасом око бедара својих.“ Целокупна шестомесечна Јованова служба представљена је у одломку у коме је завршни, четврти нараштај посебно означен и одређен. Лаодикијска порука упућена њима непосредно напада исповедање да су Божји заветни народ; она их опомиње на долазећи гнев, приказан секиром која удара у корење дрвећа. Та порука је обухватала и то да ће Христос довршити процес испитивања који је започео са Јованом. Касније, у Јеванђељу по Матеју, Исус и Јевреје назива „породом аспидиним“, и Он преузима мисао из Јованове теме о посецању дрвета, и објашњава зашто.

Или учините дрво добрим, и род његов добрим; или учините дрво кварним, и род његов кварним; јер се дрво по роду познаје. Породе аспидин! како можете ви, будући зли, говорити добро? јер уста говоре од сувишка срца. Добар човек из добре ризнице срца износи добро; а зао човек из зле ризнице износи зло. Али вам кажем да ће за сваку празну реч коју људи изговоре дати одговор у дан суда. Јер ћеш се својим речима оправдати, и својим ћеш се речима осудити. Матеј 12:33–37.

Дан суда, према другој заповести, јесте у четвртном нараштају. Суд се заснива на поруци коју изговарамо, а та порука излази из наших срца. Управо порука коју изговарамо открива да ли

смо Петров „изабрани нараштај“ или „пород аспидин“. Било која од те две групе показује се на завршетку процеса испитивања, када Христос, као човек с метлом, чисти своје гумно. Као и са уљем у причи о десет девојака, порука је представљена или злим или добрим срцем. Христова напомена додаје да овај пород аспидин, који је четврти и последњи нараштај, тражи знак, и једини знак који ће им бити дат јесте знак Јонин.

Тада неки од књижевника и фарисеја одговорише, говорећи: Учитељу, хтели бисмо да видимо знак од тебе. А он одговарајући рече им: Зли и прељуботворни нараштај тражи знак; и неће му се дати знак осим знака пророка Јоне: јер као што је Јона био три дана и три ноћи у утроби кита, тако ће и Син човечији бити три дана и три ноћи у срцу земље. Ниневљани ће устати на суду с овим нараштајем, и осудиће га: јер се покајаше на Јонину проповед; и гле, овде је већи од Јоне. Царица јужна устаће на суду с овим нараштајем, и осудиће га: јер она дође од крајева земље да чује мудрост Соломонову; и гле, овде је већи од Соломона. Матеј 12:38–42.

Христос је Јевреје назвао породом аспидиним, и Он употребљава представе суда као поруку Јонину и поруку мудрости Соломонове. Исус, по контексту и са два сведока, указује да је поред аспидин четврти нараштај, јер је четврти нараштај онај у коме се суд извршава.

Сто четрдесет и четири хиљаде јесу знамење, или знак последњих дана, као што су то закон Божји и Субота. Знак Јонин јесте знак васкрсења, који је за Јевреје у Христово време био Његово крштење, када је Свети Дух сишао, представљен као голуб. Јона значи „голуб“. Јона, Јован Откривалац, Данило, Јосиф и Лазар представљају сто четрдесет и четири хиљаде, који васкрсавају из стања мртвих на улици током три и по дана. У том тренутку они треба да пређу од Лаодикијаца у Филадельфијце, те тако постајући осми који је од седморице. Јона представља крштење, јер је био бачен у воду и симболично умро када га је прогутало кит. Потом је био васкрснут, као што је био и Јован, када је био извађен из кључалог уља, и као што је био Данило када је био изведен из лавовске јаме, и као што је био Јосиф, када је био извађен из јаме, као и Лазар, чудо запечаћења у Христово време. Јевреји нису могли јасније да виде знак Јонин, представљен Христовим васкрсењем, него што адвентизам види знак 11. септембра, који је знак Јонин.

Наставићемо ове теме у следећем чланку.

„Терет опомене која сада треба да дође народу Божјем, и ближњима и онима који су далеко, јесте порука трећег анђела. И они који настоје да разумеју ову поруку неће бити вођени од Господа да примењују Реч на начин који би подривао темељ и уклањао стубове вере која је учинила да адвентисти седмога дана буду оно што су данас. Истине које су се откривале својим редом, док смо напредовали дуж линије пророштва откривене у Речи Божјој, јесу истина, света, вечна истина и данас. Они који су у прошлој историји нашега искуства корак по корак прелазили то тло, посматрајући ланац истине у пророштвима, били су припремљени да прихвате и послушају сваки зрак светлости. Они су се молили, постили, истраживали, копали за истином као за сакривеним благом, и Свети Дух је, знамо, поучавао и водио нас. Изношене су многе теорије, које су носиле привид истине, али су биле тако помешане с погрешно протумаченим и погрешно

примењеним текстовима Светога писма да су водиле у опасне заблуде. Врло добро знамо како је свака тачка истине била утврђена и како је на њу стављен печат Светим Духом Божјим. А све време су се чули гласови: ‘Овде је истина’, ‘Ја имам истину; пођите за мном.’ Али су долазиле опомене: ‘Не идите за њима. Ја их нисам послао, али су они трчали.’ (Видети Јеремија 23:21.)“

„Вођства Господња била су јасно обележена, и најдивнија била су Његова откривења о томе шта је истина. Тачка по тачка била је утврђена од Господа Бога небескога. Оно што је тада било истина, истина је и данас. Али гласови не престају да се чују — ‘Ово је истина. Имам нову светлост.’ Но ове нове светлости у пророчким линијама испољавају се у погрешној примени Речи и у томе што Божји народ препуштају да лута без сидра које би га држало. Када би проучавалац Речи узео истине које је Бог открио у вођствима Свога народа, и присвојио те истине, усвојио их и унео их у свој практични живот, тада би био живи канал светлости. Али они који су се дали на проучавање нових теорија имају мешавину истине и заблуде сједињених заједно, и, пошто су настојали да те ствари учине истакнутим, показали су да нису упалили своју свећу на божанском олтару, и она се угасила у тами.“ Selected Messages, књ. 2, 103, 104.